

at det ville føre til nogle forhold, der var umulige at have med at gøre.

Men det er ministeren åbenbart ligeglad med. Hvad der foregår dernede osv., har ingen individuel betydning for nogen som helst. Alle kan bare komme hjem, fordi en kan komme hjem, og så er det smukt og nydeligt.

Sådan kan man jo godt administrere i små kasser, men jeg synes, det er trist at have en indenrigsminister, der ikke vil åbne øjnene for, hvordan virkeligheden ser ud.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg blev lidt forbløffet, da jeg hørte ministerens svar gående ud på, at det ikke rager den danske regering, hvordan forholdene er i Sri Lanka.

Det synes jeg altså er meget mærkeligt i betragtning af, at det jo er den danske regering, der skal tilvejebringe en beskrivelse af situationen, for at Flygtningenævnet kan træffe en beslutning. Det går jeg ud fra at ministeren dog er klar over.

Jeg kunne forstå, hvis ministeren havde sagt: Vil I ikke godt spørge udenrigsministeren om det, for det er udenrigsministeren, der har ansvaret for at vurdere situationen i Sri Lanka.

Men jeg må bede ministeren om at præcisere, at selvfølgelig *har* regeringen ansvaret for at bedømme, om situationen er sådan i Sri Lanka, at det er farligt eller giver alvorlige problemer for mennesket, som derfor berettiget kan være i en situation, hvor de må flygte derfra.

Det er altså regeringens ansvar at bedømme forholdene i de enkelte lande, så jeg håber, det var en fortællelse fra ministerens side.

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Det, der jo var til diskussion før, og det, jeg svarede på, var, hvorvidt nogle vilkår, som indgår i en vurdering af, hvorvidt enkeltpersoner kan få asyl eller ej, også skal indgå i en ministers vurdering af, om man kan få opholdstilladelse i landet. Det, jeg synes, er meget vigtigt at holde fast i, er, at en vurdering af, om der er et asylgrundlag, i sidste ende er Flygtningenævnets afgørelse.

Det er jo rigtigt, at generelt betragtet bidrager Udenrigsministeriet med materiale, der indgår i Flygtningenævnets grundlag for at vurdere, om man skal have asyl, men hvorvidt man er berettiget til at få asyl som enkeltperson, må under ingen omstændigheder blandes sammen med indenrigsministerens rolle. Det er Flygtningenævnets ansvar.

Peter Duetoft (CD):

Jamen igen, jeg kan slet ikke forstå, at ministeren med de seks eksempler, jeg nævner, på, hvad der står i Romstadrapporten, ikke kan sige, at nogle af de seks ting hører til den humanitære side.

Det har da bestemt en humanitær side, om man bliver buret inde i sit hus, fordi man ikke har nogen papirer og ikke kan komme nogen steder og ikke kan købe mad til sit lille barn. Det har ikke noget med forfølgelse at gøre; det har noget at gøre med, at man ikke kan få rejsepapirer. Det med fængselsstraffen, har det ikke også noget med humanitet at gøre?

Det er da ting, der i specielle situationer kan spille ind på ministerens afgørelse. Det har ikke noget med Flygtningenævnet eller Udlændingestyrelsen at gøre. De forhold, den atmosfære, det, en person kommer hjem til, kan da godt gøre, at vi siger: Jamen for den persons vedkommende, og fordi der er nogle specielle forhold her, er det rimeligt at give humanitær opholdstilladelse.

Men ministeren siger så: Det kommer sådan set ikke mig ved; det er slet ikke min afdeling, den slags har vi folk til. Og så træffer man beslutningen egentlig ud i den blå luft ud fra nogle helt andre vurderinger, hvilket gør, at man kan sende folk hjem, som faktisk humanitært set kommer i en meget, meget dårlig situation, men det er jo så ikke vores problem, for ministeren har ikke villet tage den del af det med ind.

Jeg synes, det er meget beklageligt og forunderligt, at man kan skille tingene så meget ad.

Keld Albrechtsen (EL):

Nu forstår jeg, at ministeren erkender, at regeringen rent faktisk er forpligtet til at tilvejebringe et beslutningsgrundlag.

Det må jeg jo så fortolke således, at da regeringen tilvejebragte det beslutningsgrundlag, var man simpelt hen ikke klar over, at situationen er, som hr. Duetoft har beskrevet i de seks punkter.

Det er faktisk meget alvorligt, hvis det er sådan – og det kunne ministerens svar jo tyde på – for så har regeringen jo altså simpelt hen forsømt at tilvejebringe det beslutningsgrundlag, som skulle være til stede på et sagligt, ordentligt og forsvarligt niveau.

Derfor vil jeg så sandelig bede ministeren om at få undersøgt, om det er korrekt, hvad hr. Duetoft beskriver i de seks punkter fra rapporten – hvad jeg desværre er bange for er en underdri-